

Maade, at man indfører de forskellige Automobiledele færdige fra Amerika, og her bliver de saa samlet, og vore Folk har en rigtig god Indtægt derved. Disse Vogne bliver ikke i stor Udstrækning brugt her i Landet, men de bliver sendt videre til Sverige, Norge, Rusland og andre Steder, hvor de kan finde Afsætning. Dersom det foreliggende Lovforslag skulde gaa ud paa, eller Valutaraadet vil opfatte det saaledes, at Indførsel af disse Ting og mange andre skulde forbydes, vilde man utvivlsomt derved komme til at skabe en Arbejdsløshed, der vilde virke lige saa uheldigt, som hvis vi lod Tingene gaa, som de nu gaar.

Jeg er overbevist om, at hvis Rigsdagen ikke kan enes om et Lovforslag af den Art, som det foreliggende, vil vi derved have, om jeg saa maa sige, fraskrevet os vor Myndighed til at være med til at regulere de økonomiske Forhold i vort Samfund; Ordningen heraf vil saa fuldstændig være overladt til Bankerne. Der er ikke Tvivl om, at Bankerne saa vil bruge den Magt, de har derved, at de raader over Kapitalen, til at standse Indførselen af Varer, og dette vil maaske være til Gavn for dem selv, men til Skade for det store Antal af Arbejdere her i Landet. Jeg synes derfor, at vi er absolut nødt til at foretage os noget paa dette Omraade, og at man ikke, fordi den nuværende Regering ikke behager en, har Ret til at sige, at man ikke vil være med til at gøre noget.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) omtalte de urolige Forhold paa vort Arbejdsmarked og mente, at de var den væsentlige Aarsag til den Krise, vi nu gennemlever. Det er maaske til Dels rigtigt. Men hvad er det, som skaber disse Forhold? Selvfølgelig den Utryghed, som vore Medmennesker stadig er underkastede. Naar de mest nødvendige Forbrugsartikler stadig viser stærke Prisstigninger — den ene Uge koster de saa meget, den anden saa meget mere —, maa enhver kunne forstaa, hvor vanskeligt det er at faa et lille Husholdningsbudget til at holde. Hjemmene er stadig i Oprør, fordi deres Pengeforhold ikke passer til disse Svingninger. Det forekommer mig, at de ærede Repræsentanter for Landbrugerne ikke har særlig Grund til at beklage sig over Byerne. Vi har været forfærdelig skikkelige til at betale Varerne med de Priser, man forlangte, thi dersom vi ikke vilde købe dem, kunde vi lade være, men saa blev de solgt til Udlandet, eller hvor de nu kunde afsættes. Jeg synes, at det ser ikke godt

ud, naar f. Eks. nu Andelsslagterierne beklager sig over Strejken og retter Henstilling til Regeringen om at tage fat paa disse Folk og se at faa udført Flæsket, selv om Svinene ikke bliver slagtet paa Slagterierne. Det ser ikke godt ud, naar man samtidig erkender, at dette Forhold koster Landet 3 Mill. Kr. om Ugen. Sandheden er jo den, at hverken Andelsslagterierne eller Arbejdsgiver- og Mesterforeningen har ønsket at tale med disse Arbejdere om deres Lønforhold. Sandheden er den, at i alt Fald Arbejderne paa Slagterierne selv erklærer, at de ikke kan leve af den Lønning, de faar — det er vist 60—62 Kr. om Ugen. Aarsagen til Konflikten er vistnok, at Slagteriarbejderne har taget Kampen op selv uden at tage Hensyn til Samarbejde indenfor Landsorganisationen. Det har de selvfølgelig Ret til. Men det forekommer mig, at naar Slagterierne har meldt sig ind i en Institution som Dansk Arbejdsgiverforening, og denne Institution fastholder, at de ikke en Gang maa tale med Arbejderne om Situationen, saa er der vist ikke Grund til at lægge Skylden paa de paagældende Arbejdere. Saa gammel Forhandlingsmand er jeg, at jeg er overbevist om, at hvis man vilde tage en fornuftig Forhandling op med de forskellige Arbejderorganisationer, vilde man paa det nuværende Tidspunkt opnaa Enighed; derom er der ikke Tvivl. Det gælder ikke Slagteriarbejderne alene; det gælder hele den organiserede Arbejderklasse her i Landet, som maaske i Løbet af 2—3 Uger er kastet ud paa Gaden, fordi Arbejderne ikke kan faa en Forhandling med de paagældende Arbejdsgivere. Naar Statistisk Departement opgør Prisstigningen paa de nødvendigste Levnedsmidler til 151 pCt., saa er det givet, at mange Arbejdere paa Møder rundt omkring vil sige: Ja, men hvordan kan det være, for naar vi skal købe Flæsk og Kød, for ikke at tale om Æg — det er en Luksusvare, de har været oppe paa en Pris af 66 Øre Stykket, noget saadant kan Arbejderne naturligvis ikke købe —, saa er Priserne paa de Varer altid steget langt mere. Et Sæt Tøj, der før kostede 65 Kr., koster nu 250—300 Kr. Prisen paa Fodtøj er ligeledes steget flere Hundrede Procent. Hvorledes kan det da være, at Stigningen statistisk opgjort ikke er større? For nogen Tid siden sagde en Mand til mig paa et Møde, at det var underligt, man ikke regnede med Prisstigningen paa Spiritus. Prisen paa denne Vare er steget flere Hundrede Procent. Prisen for en Flaske Akvavit er